

Alfa a Omega

Zpravodaj Farního sboru
Českobratrské církve evangelické
v Praze 5 - Smíchově

Vánoční úvodník

Proto vám dá znamení sám Panovník: Hle, dívka počne a porodí syna a dá mu jméno Immanuel (to je S námi Bůh). Bude jíst smetanu a med, aby dovedl zavrhnout zlé a volit dobré. (Iz 7, 14-15).

Sestry a bratři, milí přátelé, kéž by to bylo tak jednoduché jako v Izajášově vizi!

Dát si smetanu s medem, aby člověk dokázal zavrhnout zlé a volit dobré. Pak už by stačilo nalévat ten zázračný lektvar nejen světovým vládcům a politikům, ale prostě všem. Jak moc bychom to dnes potřebovali! Současný svět zažívá mnoho otřesů a mnozí pesimisté pomalu předpovídají zánik civilizací, či celé planety. Jedni se bojí zítřka, druzí vědomi si své bezmoci, raději tiše doufají, že všechno zůstane při starém, že nám to „někdo“ jiný zařídí. Jiní se už delší čas ani nezajímají o světové dění, je to pro ně náročné, zavírají se do vlastních světů... Reakcí je mnoho.

Do podobné situace kdysi dávno vstoupil i prorok Izajáš. Tehdy se dva sousední králové, Izraelský a Aramejský spojili proti Judsku. Judský král Achaz nebyl žádný hrdina. Třásl se jako stromek ve větru. Proti přesile neměl šanci. Jeho strach se postupně rozlil mezi lid. Všude zmatky, a nebylo, koho by se člověk přidržel. Vojenská porážka a zánik země byly za dveřmi. Beznaděj a roztřesená bázeň před nepřáteli prosákly všude. A do toho přichází prorok Izajáš, nejprve se slovy pokoje: Zachovej klid a neboj se, neklesej na mysl... (Iz 7,4) a pak také přichází s podivným Hospodinovým znamením, které později přijali do svého vánočního příběhu i evangelisté Matouš s Lukášem. „Dívka počne a porodí syna...“.

Jenže ten, který se má narodit, nebude nějaký superhrdina, který by silou přemohl všechno zlé, který by zařídil bezpečí, který by byl pojistkou toho, že nám nic špatného neublíží. Žádný bojovník, který by pevnou rukou vytrhl svůj lid z područí strachu a jiných sevření. Žádná vlastní moc ani vlastní opevnění. Tady nejde o tajnou superzbraň zbavující nás našich obav. Nic takového Izajáš neslibuje. Jde o symboliku. Jde o to, jakou cestou se vydat, jakým směrem hledět, a z čeho také můžeme pochopit význam onoho znamení, že Bůh je s námi. Tím znamením, nebo chcete-li symbolem, už v časech prorokových bylo „obyčejné“ dítě. Až při pohledu na bezmocné batole se ukáže kousek cesty, jak dál.

Důležitý je právě pohled na něj, který dává poodkrýt ono „Bůh je s námi“. V tom dítěti, upatlaném od medu, v jeho bezmoci, v jeho zranitelnosti, mohl král Achaz vidět na jedné straně jen marnost a zbytečnost, podobně jako současní pesimisté. Říct si: vždyť takové dítě k ničemu není, nic nezmůže. Ale mohl se na něj podívat i jinak. To dítě, samo bezmocné, přece nikomu neublíží a nejde z něj strach. Probouzí naopak v člověku něhu, radost, lásku. Malým dětem je oproti dospělým připisována také bezelstnost a bezmezná pravdivost. Chce se mi říct, že kdykoli se s některým z těchto darů v životě setkáme, i uprostřed všech strachů, tehdy je s námi Bůh. Evangelisté s tímhle Izajášovým dítětem tedy ztotožnili ve vánočním příběhu Ježíše Krista.

I o něm platí, že s ním a díky němu, díky jeho příběhu, se také my učíme volit dobré a zavrhnout zlé. Vánoční poselství neříká, že Bůh je s námi jako ten, kdo nás zbavuje odpovědnosti, šetří naši námahu a zjednodušuje život, nýbrž říká: Bůh je s námi ve všem, čím jdeme a čím se trápíme, jako ten, kdo nám rozhodně neublíží. Jako ten, kdo zve k citlivosti, radosti a lásce, kdo ukazuje na cenu pravdivosti a bezelstnosti, podobně jako to izajášovské dítě.

A ještě poznámka na závěr. Mám sto chutí všechny čtenáře Alfý a Omegy vyzvat: zkuste se někdy v adventu či během Vánoc zastavit a (netrpíte-li intoleranci na laktózu)+ připravit třeba horké mléko s medem. Prý takový lektvar umí vrátit člověka ve vzpomínkách do bezstarostných dětských let, a třeba i pomůže alespoň na chvíli rozehnat všemožné chmury a obavy našich dní.

Přeju všem hezký adventní čas, požehnané vánoční svátky a nadějeplný vstup do dalšího roku.

Jonatan Hudec

Vážení čtenáři.

Dnešní úvodník našeho bratra faráře Jonatana Hudce nás uvádí přímo do předvánočního času, kde se prolíná starozákonní Izajášova předzvěst s evangelní zprávou o zrození Ježíše Krista. Dovolím si z textu bratra faráře uvést citát, který z vánočního poselství považuji za klíčový: Vánoční poselství neříká, že Bůh je s námi jako ten, kdo nás zbavuje odpovědnosti, šetří naši námahu a zjednodušuje život, nýbrž říká: Bůh je s námi ve všem, čím jdeme a čím se trápíme.

Sestře Ester Köhler Kopecké tentokrát vděčíme za interview se členkou sboru Janou Minaříčkovou, dlouholetou členkou staršovstva známou svou obětavou prací pro sbor, více než rok ovšem zároveň také kurátorkou a tudíž statutární zástupkyní sboru.

Následuje první část vzpomínek bratra faráře Brodského na jeho působení mezi krajaný, potomky evangelických exulantů žijících ve střední a východní Evropě.

Sestra Žofie Vobrová se s hlubokou erudicí zabývá semiotickou funkcí litinových křížků fabrikovaných hutnicky od poloviny 18. století a vyskytujících se v rodných obcích jejích rodičů.

Sestra Ester Köhler Kopecká se v dalším příspěvku věnuje chrámové rekonstrukci a vzniku Komunitního centra (KP). KP je nedílnou součástí našeho sboru a staršovstvo proto naléhavě doporučuje členům sboru, aby se v rámci svých možností podíleli na jeho aktivitách.

Jímavý text na závěr čísla poslal věrný Jelen (jméno ze skautských časů, takto Ing. Jan Jelínek). Na jedné straně obsahuje úžasnou apoteózu pojmu naděje, na druhé straně připomíná závaznost každého vyznání „věřím“ – protože se tím zavazují chovat se tak, aby Bůh mohl věřit mně.

Jan Horálek

Rozhovor s kurátorkou Janou Minaříčkovou

Troufám si tvrdit, že pozice kurátora je ve sboru téměř stejně důležitá, jako pozice faráře. Oba jsou statutární zástupci, nicméně kurátor vykonává svou funkci ve volném čase bez nároku na finanční odměnu. Řadu vyčerpávajících, ale snad i radostných let vykonával tuto funkci Aleš Kratochvíl. Už více než rok máme kurátorku, Janu Minaříčkovou. Byla staršovstvem zvolena po mém odstoupení, v době hledání nového faráře a zároveň jsme se ještě sžívali s realizací grantových projektů. Jana se pozice zhostila statečně a s odvahou a spolu s naším novým farářem Jonatanem Hudcem nás vedou do bezpečných vod v podobě stabilních představitelů sboru. Její ekonomický vhled je přidanou hodnotou, otevřeně v rozhovoru mluví o výhledu našeho sboru do příštích let. Z důvodu Janiny časové vytíženosti jsme tento rozhovor ale byly nuceny vést po e-mailu. Snad tato forma čtenáře neošídí o živost a opravdovost dotazů i odpovědí.

Jano, je to už něco přes rok, co jsi na Smíchově kurátorkou. Do práce ve sboru jsi byla vždycky hodně zapojená, protože jsi měla na starosti ekonomické záležitosti a hospodaření, ale role kurátora je přeci jen asi náročnější, přinejmenším časově. Jak se ti daří práci ve sboru kloubit se zaměstnáním, osobním životem a koníčky?

Vlastně nedaří, poslední dobou řeším, co víc hoří, co se dá posunout na jindy nebo prostě oželet. Koníčky jsem odložila už před šesti lety, kdy jsem nastoupila do současného zaměstnání. To málo času, který si vyšetřím, rozdělují mezi své nejbližší. Ale jsem ráda, že děti už mám dospělé a soběstačné, už mě tolik nepotřebují.

Ne každý je ochoten či schopen obětovat tolik času činností ve sboru. Stojí ti to za to? V čem se ti tato investice vrací?

Neřeším, zda se mi něco vrací. Vznik Komunitního prostoru jsme si odhlasovali na sborovém shromáždění všichni, abychom mohli zrekonstruovat prostory a hlavně topení, které je v havarijním stavu. Musíme přece udělat vše pro zdárné dokončení celého procesu a udržení KP. Můžeme mít spoustu výhrad, že něco není úplně tak, jak jsme si to představovali, ale měli bychom všichni udělat maximum pro to, abychom obstáli. Ať už fyzickou pomocí nebo jen svou přítomností na akcích, které se u nás pořádají. Sleduje nás celá církev, když neobstojíme, spousta dalších sborů ztratí odvalu do něčeho podobného jít, a to je podle mě škoda.

Mohla bys prosím nějak zhodnotit ten rok v kurátorské funkci oproti tvému zapojení dříve?

Nevnímám to jako velký rozdíl, ve staršovstvu pracujeme více či méně všichni stejně hodně. To, že občas podepíšu nějaký dokument, je v dnešní době elektronických podpisů otázka pár minut. Je pravda, že teď jezdím častěji do kostela i v týdně, ale spojila jsem si to s pondělním fyzioterapeutickým cvičením Jirky Kubeše v Komunitním prostoru, sklenkou vína poté v Kavárně Na věky, a mezitím stihnu vyřešit i spoustu drobností, kterými se pak nemusím zabývat po večerech u počítače nebo v neděli.

A je něco, co je třeba za ten rok pro tebe nějak nové, překvapilo tě pozitivně či negativně? Došlo k nějakému posunu za ten rok?

Považuji za velmi pozitivní to, že kdykoliv přijdu během týdne do kostela, je otevřený a žije. Je to především díky Kavárně Na věky, která je otevřena každé odpoledne kromě neděle, ale žije to i dalších prostorách, v chrámu se konají různé divadelní, taneční a koncertní akce. Sborovou místnost využívá společnost InBáze pro své sociální činnosti, v hudebně se učí děti na různé hudební nástroje. Netopí se dva dny jen proto, aby v neděli nebyla zima, ale průběžně se temperuje teplota všude, a to se mi zdá ekonomičtější.

Autorem fotky je Zdeněk Kříž

Všichni víme, že za sebou máme různé změny na pozici faráře. Jaké to bylo pro tebe, jako pro členku staršovstva, kurátorku, ale i jako pro běžného člena sboru? A jak se cítíš nyní, po volbě Jonatana?

Nedokážu to rozdělit, moje pocity jsou pořád stejné bez ohledu na pozici, ve které se zrovna nacházím. Farář je pro mě vždycky autorita a já cítím přirozený respekt. Považuji práci faráře za to nejdůležitější pro sbor, my ostatní bychom

měli dělat vše proto, aby se běžnými věcmi nemusel farář až tak podrobně zabývat. Ale to je prakticky v naší církvi nemožné. Farář je spolu s kurátorem statutárním zástupcem sboru, oba nesou trestně právní zodpovědnost. Za období Aničky jsme se jako staršovstvo naučili vše připravit a nachystat tak, abychom ji zatěžovali co možná nejméně, měla přece jen na starosti dva sbory.

S Jonatanem přišla velká úleva, protože máme před sebou minimálně 10 let, kdy nebudeme muset řešit změnu faráře a můžeme se věnovat budoucnosti sboru. Při tom neustálém plánování, co musíme a nesmíme, na co máme nebo nemáme finance, je velmi důležité, když vám váš farář připomene, co je podstatné, poskytne duchovní rozměr a podporu.

Jak bys s ohledem na tvůj ekonomický vhled do situace zhodnotila situaci našeho sboru?

V současné době máme ukončeny tři velké granty z Evropských fondů a na konci letošního roku skončí i ten poslední. Zároveň dostáváme každoročně tři granty z naší církve, pět grantů od MČ Praha 5 a nově několik grantů z různých státních institucí, které se nedávno podařilo sehnat našemu fundraiserovi Jakobovi Šanderovi. Z těchto grantů kryjeme výdaje, které musíme mít, abychom zajistili tzv. udržitelnost, kterou máme povinnost držet. Pokud neseženeme granty, musíme zajistit udržitelnost z vlastních zdrojů.

To zní sice nadějně, ale zároveň z toho jasně vyplývá, že se máme co otáčet. Z toho, co říkáš, se mi ale zdá zřejmé, že přístup členů sboru ke sborovému životu se za poslední roky musel asi hodně změnit, aby dokázali akceptovat, že sbor zaměstnává fundraisera, pracovníky KP a podobně, nejen například kostelníka, nebo někoho na pravidelný úklid. Co myslíš? Vnímáš i ty nějakou změnu v tomto smyslu?

Moc mě mrzí, že nemám tolik času k rozhovorům se členy sbory. Když už se dostanu na bohoslužby, беру si většinou službu, takže místo kafe a rozhovorů počítám sbírku a vyplňuji papíry v kanceláři. Mám ale velkou radost, když vidím členy sboru na koncertech a dalších akcích KP.

Dokážeš odhadnout, co náš sbor může čekat především ekonomicky v nejbližších letech?

Věřím tomu, že začneme být soběstační, až splatíme půjčku z fondu Jeronýmovy jednoty, která byla ve výši 2 500 000 Kč. Loňskou splátku jsme zvládli, ale následující čtyři roky včetně tohoto musíme splatit každoročně 500 000 Kč

a k tomu církevní odvody, které už letos činí 400 000, a to není málo a žádný grant nám s tímto nepomůže. Teď prostě musíme začít oslovovat donátory, firmy, jednotlivce...

Pro rok 2023 naštěstí zůstalo zachováno prodloužení daňového zvýhodnění. Dárci – fyzické osoby – si mohou odečíst z daní až 30 procent ze základu daně a pokud nemají povinnost podávat daňové přiznání, dostanou odpočet od svého zaměstnavatele. Pro firmy stále platí minimum 2000 Kč a limit 10 procent ze základu daně.

Abychom ale nezůstaly jen u finančních výhledů... V první otázce mluvím o tom, že jsi byla vždy aktivně zapojená do sborového života. Jestli se ale nepletu, nejsi smíchovská rodačka. Odkud pocházíš?

Pocházím z Ostravy, ale pokřtěna jsem byla až v roce 1999 společně se svým synem na Vinohradech. V roce 2006 jsem nastoupila na Smíchov jako sborová sestra a účetní a později jsem se stala také členkou sboru. Smíchovský sbor mi mnohokrát pomohl svou podporou v těžkých etapách mého života a já bych mu to ráda alespoň svou prací vrátila. Přála bych si, abychom už nemuseli tolik řešit finance a prožili spoustu pěkných chvil při sborových setkáních.

Ptala se Ester Köhler Kopecká

Potulování s potulným – část první – úvod

Milé sestry, milí bratři, jsme na prahu nového církevního roku. V Heslech Jednoty bratrské jsou tyto dny uvozeny citátem proroka Zachariáše: *Hle, přichází k tobě tvůj král, spravedlivý a spásu nesoucí* (Zach.9,9b), a tak vstupujme do tohoto času s ujištěním, že *Hospodin znovu potěší Sijón a znovu si vyvolí Jeruzalém*. (Zach.1.17b) Jak aktuální Slovo do našich dnů!

Na výzvu redakce našeho sborového časopisu bych se s vámi rád podělil o dnes už vzpomínky na své působení mezi krajany – potomky českých evangelíků žijící ve střední a východní Evropě.

Povědomí o české evangelické komunitě v polském Zelově je v naší církvi poměrně vysoké, a to hlavně díky reemigrační vlně po 2. světové válce. O tom, že existují komunity na Ukrajině (mj. vycházející z té zelovské), jsem se dozvěděl v 90. letech od kolegů farářů Mirka Čejky a Davida Balcara. A tehdy, ještě jako tajemník ETF UK, jsem se začal o české krajany v zahraničí zajímat

hlouběji a „chytlo mě to“. Obrátil jsem se na synodní radu ČCE s nápadem „prozkoumat terén“. Období to bylo velice zajímavé a podnětné, vzpomínám na řadu spolupracovníků z řad studentů teologie a evangelických sborů. Stal jsem se nejprve pověřeným koordinátorem, a pak, na základě volby synodem ČCE v roce 2005, celocírkevním kazatelem pro české sbory ve východní Evropě, což jsem si zkrátil na označení „potulný kazatel“.

Náplní mé práce bylo „věnovat se kazatelské práci a koordinaci kazatelské práce v česky mluvících sborech východní Evropy“ (trochu suchá citace z povolávací listiny), ve skutečnosti to byla velice pestrá doba, na niž dnes s láskou vzpomínám.

Na úvod nahlédněme do historie a odpovězme si na otázku, jak je to možné, že ještě dnes žijí celé skupiny česky mluvících lidí v různých částech střední a východní Evropy, ale i v zámorí? Vystěhovali se. Historie českého vystěhovalectví je dlouhá a rozmanitá. Předně je třeba zdůraznit, že vystěhovalectví je přirozený sociální jev, jehož motivy mohou být sociální, hospodářské, politické, ale i náboženské. Velmi stručně řečeno můžeme v našich dějinách vysledovat následující základní podněty k emigraci:

První velkou vlnou hromadného vystěhovalectví byl postupný odchod nekatolíků po bitvě na Bílé hoře – to je vůbec velmi zajímavé období – nejprve odešli šlechtičtí účastníci odboje, pak mnozí kazatelé, učitelé, později odcházeli i měšťané a poddaný lid. Český šlechtic Vilém Slavata z Chlumu a Košumberka ve svých pamětech uvádí, že celkem emigrovalo 36 tisíc protestantských rodin; nejznámější pobělohorskými exulanty jsou J. A. Komenský, Pavel Stránský, Karel starší ze Žerotína. Cílem bylo Sasko, Slezsko, Uhry a Polsko – a z těchto míst se exulanti dále usazovali v Sedmihradsku, Rusku, Švédsku, Holandsku.

A právě tady – v této pobělohorské emigraci – je možno hledat stopy zelovských a později bohemsko-veselynivských krajanů.

Další vlna emigrace byla vedena převážně ekonomickými důvody. V roce 1861 bylo v Rusku zrušeno nevolnictví, a zejména po prusko-rakouské válce 1866 levná půda přilákala tisíce českých sedláků – s touto vlnou přichází do Ruska právě také řada potomků pobělohorských exulantů ze Zelova a jiných obcí Polska a Slezska a také evangelíci z Čech. Většina směřovala na jih Ukrajiny, Krym a po roce 1868 také na Volyň. Po roce 1900 najdeme některé

rodiny na Sibiři, např. v Tomské a Jenisejské gubernii. Na začátku 20. století se odhaduje celkový počet krajanů v Ruském císařství kolem 120 tisíc.

Česká zemědělská kolonizace byla charakteristická po celé 19. století. A právě do 20. let 19. století spadá založení českých vesnic v rumunském Banátu. Stalo se tak na žádost tamního vojenského velitelství a jedním z důvodů bylo chránit zemi při Dunaji proti turecké expanzi. Češi vybudovali vesnice Svatá Helena, Bígr, Gernik, Rovensko, Einbenthal, Šumica a na území Vojvodiny (dnešní Srbsko) Češko Selo, Veliko Središće a Kruščici. Do těchto končin se ještě společně podíváme.

Záměrně pomímám vystěhovalectví do USA, zemí západní Evropy (Francie, Švýcarsko) i Jižní Ameriky (Chile, Argentina, Brazílie) během 2. poloviny 19. století. A také emigraci po roce 1948 a 1968, neboť bezprostředně nesouvisejí s předmětem našeho zájmu.

Pro zajímavost zmíním organizované vystěhovalectví za první československé republiky do SSSR (1923–1932). Tuto akci řídila KSČ, reagující na rezoluci IV. kongresu Komunistické internacionály, kdy skupiny drobných řemeslníků odcházely na pomoc Sovětskému svazu. Např. skupina z Prahy a jejího okolí pod názvem Pragomašina odjela do Tbilisi (Gruzie) a vytvořila početnou českou kolonii. Po roce 1945 se většina vrací do Československa.

Zakončit se sluší přehledem sborů, které jsem měl na starosti (takový východoevropský seniorát), jež zároveň představuje osnovu našich dalších „zastavení“.

Bohemka a Veselynivka – dva nezávislé evangelické bratrské sbory na Ukrajině

Bjeliševac – český reformovaný sbor v Chorvatsku

Veliko Središće – český reformovaný sbor v Srbsku

Peregu Mare – český reformovaný sbor v Rumunsku

Zelów – reformovaný sbor v Polsku

Emeritní potulný Petr Brodský – PePb+

Evangelický křížek

Mám na mysli typ litinových křížků, které se začaly vyrábět od zhruba poloviny 18. století již průmyslově a zaplavily naši krajinu na polích, rozcestích, vesnicích i hřbitovech. V rodné vsi mého tatínka má každý křížek i své jméno, ten náš – Mikýsův – je při silnici na Počátky, ale je celý kamenný, bude tedy starší. Označoval konec polí mého pradědečka. Za Počátkami směrem na Horní Dubenky je u silnice dokonce nízký, smírčí kříž z doby „od nepaměti“. Na původně evangelickém hřbitově v Horních Dubenkách se vyskytuje pár litinových křížků proto, že sbor byl původně luterský. Ale kalichy na náhrobcích převažují.

V rodné obci mé maminky, ve Zmínném u Pardubic, nachází se u rybníčku, přímo v centru obce a na hlavní komunikaci socha Panny Marie. O něco výše, v horní části velké okrouhlé návsi najdeme i kříž-krucifix. Ale všimla jsem si jej až po mnoha letech, ačkoliv jsem k babičce jezdila od útlého dětství. My jsme ale bydleli na kraji vesnice u lesa. Ke křížku na horní návsi jsem se dostala, když jsme jako děti chodily za tetou na státní statek, kde pracovala. Ale tehdy jsem si kříž

nepohlížela. Teprve, když jsem začala bádat v rodokmenu, mě napadla otázka: proč stojí kříž právě před domem, kde žili evangelíci? Ve statku č. 12 se totiž do evangelické rodiny narodila moje prabába Magdalena Cibulková. Nově jsem se dověděla také to, že její strýc Jan Cibulka po vydání tolerančního patentu odtud organizoval první přihlášky evangelíků Chrudimského kraje. Za pár dní, ve vánoční předvečer 24. prosince, uplyne přesně 242 let ode dne, kdy ve Vídni, ještě v roce 1781, odevzdal latinsky psanou žádost evangelíků o povolení zřídit sbory helvetského vyznání a postavit modlitebny, tak jak to odpovídalo podmínkám tolerančního patentu. Byl přiložen seznam obcí s počty osob z devíti panství Chrudimského kraje.

Z této cesty si Jan Cibulka přivezl i text tolerančního patentu v „moravské řeči“, ještě na Moravě se domlouval s tamními evangelíky na „strategii“ podávání jednotlivých přihlášek. Opisoval a rozšiřoval letáky. Pomáhal pak zakládat evangelický sbor v Dvakačovicích.

Křížek ve Zminném mi však stále nedával spát, proto jsem se rozhodla jej důkladně prozkoumat. Na plánu (indikační skice) z roku 1838 ještě nebyl zakreslen, i při porovnání s ostatními litinovými křížky opravdu vypadal na pozdější vznik. Klíčem k odhalení záhady byl ale téměř už nečitelný nápis na kamenném podstavci. Zněl *Já jsem vzkříšení a život. Jan 11,25. Biblický citát a uvedení jeho místa v Bibli je jednoznačně evangelický styl. Pod nápisem dodáno: Postaveno L. P. 1865.* Podle matričních záznamů v tom domě i tehdy žila evangelická rodina (Vackovi). Je možné, že křížek dali zhotovit oni jako

upomínku na rok 1861, kdy byl vydán tzv. protestantský patent, zrovnoprávňující v rakouské monarchii evangelíky s katolíky?

Evangelický křížek ve Zminném dnes už v mapách označen je, ale jako „Kříž“, a zdá se, že už o něm nikdo nic neví. Ale napsala jsem o svém „objevu“ do Dvakačovic. Litina kovové části křížku vydržela přes 150 let. Jen ten nápis na kameni už brzo nepůjde přečíst. Je možné s tím něco udělat? Příkladem by nám mohla být socha Panny Marie u rybníčku, která už je vyčištěna a nápis na podstavci (mariánská modlitba) byl obtažen zlatou barvou.

Bývalý statek číslo 12 má už jen novou historii. Číslo popisné bylo zrušeno při znárodnění a v objektu zřízeny stáje pro dobytek. Budova vpravo na obrázku bývala obytnou částí se třemi okny v průčelí a byla patrová. Domek vlevo byl původně sýpkou, později vejminkem. Pravé pořadí postavil nový majitel nově od základu. Zprávy o Janu Cibulkovi ze Zminného nalezneme ještě ve státních archivech a něco z nich i v edicích.

Žofie Vobrová

Život ve sboru, rekonstrukce a Komunitní prostor

Náš sbor prošel v posledních letech dynamickým vývojem, který přinesl mnoho změn, z nichž dvě jsou sborem přijímány někdy s radostí, jindy přinejmenším s rozpaky. Staršovstvo pokládá za důležité, aby členové sboru porozuměli tomu, jak souvisí rekonstrukce sborových prostor s provozem Komunitního prostoru a obdobním, které nás v blízké budoucnosti čeká.

Velkou rekonstrukci sborových prostor, která byla potřebná, jsme z dotačních peněz mohli realizovat pouze za předpokladu, že v opravených prostorách vznikne a bude fungovat KP. Dva roky byl provoz KP dotován z veřejných peněz, nyní přecházíme do fáze udržitelnosti, tedy musíme prokázat určitou samostatnost v provozování aktivit, abychom ukázali, že to, co jsme dělali, dává smysl, a nemuseli jsme část dotace vracet. Tým KP vyvinul intenzivní úsilí ve vyhledávání finančních zdrojů, aby aktivity mohly i dále pokračovat v pokud možno podobném rozsahu, jako dosud. KP je nedílnou součástí našeho sboru, naplňuje vize, které staršovstvo a bratr farář Maroš Klačko v době podání projektu měli, tedy že to bude multifunkční prostor otevírající se veřejnosti pro kulturní, společenské či vzdělávací aktivity, jako platforma pro sousedský život. Bude vytvářet prostor k setkávání, spolupráci a sdílení s lidmi v blízkém okolí, napříč věkovým i sociálním bublinám. Bude zvat rodiny s dětmi v nepříznivé sociální situaci, seniory a příslušníky etnických menšin včetně osob z odlišného sociokulturního prostředí, imigrantů a azylantů v naší oblasti. Současné staršovstvo i farář Jonatan Hudec pokračují v rozvíjení záměru KP v rozsahu, který je pro náš sbor možný, abychom podpořili další provoz KP a také naplnili podmínky, které nám byly dány poskytovatelem dotace.

Zjednodušeně řečeno: není snadné získat peníze na potřebné rekonstrukce sborových prostor. Staršovstvu se podařilo najít řešení v podobě dotace na rekonstrukci, na kterou musely navázat přesně definované aktivity, které se ve zrekonstruovaných prostorách budou odehrávat. Protože se jedná o dotační peníze, je vykazováním aktivit spojená leckdy nepříjemná administrativa. Pokud

jsme ale chtěli něco získat, tedy peníze na rekonstrukci a oživit prostor lidmi, museli jsme se smířit i s touto nutnou administrativou.

Nyní přechází projekt KP do fáze udržitelnosti, tedy končí podpora projektu z dotace. Staršovstvo děkuje členům KP za veškeré aktivity, do kterých vložili mnoho energie a podporuje další provoz KP. Díky KP se prostory našeho sboru staly otevřenějšími. KP je součástí našeho sboru a bude v nejbližší budoucnosti potřebovat podporu nejen staršovstva, ale celého sboru. V podobných projektech je budoucnost sborů naší církve, protože financování bude pravděpodobně stále

složitější. Chceme ostatním ukázat, že toto je možná cesta. Že to je dobrá cesta.

Nebojte se navštěvovat aktivity KP, protože jsou to aktivity našeho sboru. Nebojte se diskutovat a ptát se, vznášet podněty i připomínky. Vizemi sboru i KP je lidi spojovat, nikoli rozdělovat.

Ester Köhler Kopecká

Co mi dává radost

Jsem ereskář (pacient s roztroušenou sklerózou) od roku 1992 a chtěl bych se s vámi podělit o to, co mi dává radost.

I když jsem evangelík, v poslední době jsem si zvykl, v neděli ráno před odchodem na bohoslužby, poslouchat Tomáše Halíka a jeho Slovo na neděli.

V neděli 19. listopadu mluvil o Podobenství o hřivnách (Mt 25,14-30).

Přemítal jsem: „Jaký majetek svěřil Pán mně?“ A uvědomil jsem si, že ten největší. Pán mi dal víru, naději a lásku. Z nich přímo vyvěrá radost. A to mě přímo vybízí k tomu, abych si to nenechával jenom pro sebe. Napadlo mě, že bych měl šířit radost mezi svými kolegy roztroušenými sklerotiky.

Asi (vlastně určitě) není vhodné dát vám jenom odkaz, kde v bibli text najdete. Zjevně je vhodnější vzít posluchače jednoho po druhém za ruku a celý příběh mu odvyprávět. Nebojte se, nebudu se cpát k nikomu z vás do bytu, ale pokusím se být trochu srozumitelnější a podobenství vám popsat.

Člověk, který se chystal na cestu, si zavolal tři své služebníky a rozdělil mezi ně své bohatství. Jednomu dal spravovat 5 hřiven zlata, druhému 2 hřivny a třetímu hřivnu jedinou. Když se po čase vrátil, zavolal si ty tři služebníky a ptal se jich, jak naložili se svěřeným majetkem. Ti první dva řekli, že svěřený majetek investovali a zdvojnásobili. Ale ten třetí ze strachu, že přijde o to málo, hřivnu raději zakopal. První dva byli za své jednání pochváleni a ten třetí byl uvržen do temnot, kde bude pláč a skřípění zubů.

Tím podobenství končí, ale jeho smyslem rozhodně není nás vyděsit. Naopak bible nám ukazuje, že Bohu stojíme za to, aby nás vedl a ukazoval nám cestu. Vždyť přece každý úsměv nebo pohazení, které dáme druhým, nás vede k Bohu.

A náš Otec - Bůh stojí o naši blízkost. Možná si často neuvědomujeme, že když vyznáváme víru, tak výraz Věřím v Boha, má také (a možná hlavně) význam věřím Bohu. To ale znamená chovat se tak, aby Bůh mohl důvěřovat nám.

Skoro jsem už málem zapomněl na toto Podobenství o hřivnách a jsem Tomáši Halíkovi velmi vděčný, že mi je připomněl.

Děkuji Hospodinu za to podobenství a děkuji bratru prezidentovi České křesťanské akademie Tomáši Halíkovi, že mi ho připomenul. :-)

Jelen

Omluva

V minulém čísle Alfý a Omegy jsem se v editoriale kriticky vyjádřil k části rozhovoru Ester Köhler Kopecké s profesorem Petrem Kratochvílem, a to dříve, než měli čtenáři možnost se sami s textem seznámit. Bratr profesor Kratochvíl se vůči tomuto postupu právem ohradil a navíc vyjádřil přesvědčení, že jsem jeho názory dezinterpretoval, takže můj komentář mohl čtenáře od četby rozhovoru odradit. To jsem sice naprosto neměl v úmyslu, ale uznávám, že šlo z mé strany o porušení novinářské etiky. Pokud to některé čtenáře negativně ovlivnilo, prosím je, aby se k četbě rozhovoru vrátili. Proto se váženému profesoru Kratochvílovi, Ester Köhler Kopecké i všem čtenářům upřímně omlouvám.

Jan Horálek

Chcete-li podpořit činnosti a provoz sboru, můžete využít QR kod, kde si doplníte částku dle svých možností.

Platbu si následně můžete zkontrolovat na internetu v seznamu transparentních účtů u Fio banky.

Číslo transparentního účtu je **2401929258 / 2010**.

Žádost o zaslání potvrzení o daru pro daňové účely prosím zasílejte na email smichov@evangnet.cz.

Alfa a Omega

Vydává třikrát až čtyřikrát do roka Farní sbor Českobratrské církve evangelické, Na Doubkové 8, 150 00 Praha 5 - Smíchov

Web: smichov.evangnet.cz

E-mail: smichov@evangnet.cz

Bankovní spojení: 230033514/2010

Rediguje redakční rada ve složení: Jan Horálek (vedoucí), Jonatan Hudec, Ester Köhler Kopecká, Pavlína Krupová,

Aleš Kratochvíl, Martin Pícek (grafika), Žofie Vobrová.